

Na schichy pět.

Pšes twoju smertnu wojnu a šchawny snoj, pšes twoju šchizu a smerich, pomogaj nam šchynym, luby Kněs Bog! Amen!

Ten zinsajschny žen, l. p! jo jaden sa ten zely zkoivezny rod welgi weliki žen, won jo dostojny, až won dlymošo do nascheje hutschoby napišany hordujo. Wono ňejo žeden žen tom zinsajschnemu dňoju rowny! Won jo ten žen teje smerschi a sakopowaňa naschogo Jesusa. Ten samy, kotaryž žejo: „Sa som ta droga, ta wěrnoscž a to žyweňe, jo zinsa na šchizy humrěk; a ten, kotaregož howazej šchynych ňebjow ňebja hopschiměsch ňamogu, jo do jadnogo huškego rowa položony hordował. Tom zinsajschnem dňoju groňe schichy pět; a k takem schichem pět-koju jo Jesus jen pšes swoju smerich a sakopowaňe hužnyk. A wot togo zomy něto wězej gronisch.

Ev. Matth. 27, 45—54.

A wot šchesteje šchtundy bu schamnosčž na tu zeku semju, až do žewěteje šchtundy.

A hoketo žewěteje šchtundy huwoła Jesus s welikim głošom a žašcho: Eli, Eli, lama asaftani? to je: moj Bog, moj Bog, pšchězga šy ty mŕto spušchěžik?

Někotare pak wot tych tam stejěnych, gaž woni to šlyschachu, žachu: ten woła Eliáša.

A ned běžašcho jaden s nich, weje bedko a napoňni je s wošuchu, a šatka jo na jezínu a napowa jožo.

Te druge pak žachu: žafaj, hogleđajmy, lěž Eliáš bužo pšchisch a jomu pomogašch.

Ale Jesus šawoła naspet s welikim głošom a hupuschězi togo ducha wot še.